

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

N Ø R R E

I

NR. 12 - 1973 - 65. ÅRGANG

S

BED OG ARBEJD

S

U

M

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

DANMARKS
PÆDAGOGISKE
BIBLIOTEK

En julehilsen fra skolens formand

At genoplive håb og tro

I Willy August Linnemanns bog: Forkyn-
deren, står der nogle linjer, der inspirerer
mig til at skrive en julehilsen til dette blads
læserkreds: Tidligere og nuværende elever på
Nr. Nissum høj- og efterskole, alle, som har
ledet og været medarbejdere ved vor gamle
skole og alle venner af skolen:

»Gamle Jansen, hvad kan man gøre for
ham« gentager Ditlev sit spørgsmål?

Hans far svarer da: »Indtil Jansen dør,
kan man kun gøre et af to. Det første er det
letteste, det sidste det sværeste. Man kan en-
ten fylde ham med psykofarma eller også
genoplive hans håb og hans tro.« Ja sådan
må det være, svarer sønnen og tager afsted.«

Denne samtale kunne have fundet sted i
himlen. Da handler den ikke om gamle Jan-
sen, da handler den om barnet, den unge, den
modne og den gamle, om mennesket. Det

menneske, hvorefter det siges i Efeserbrevet,
at det lever uden håb og uden Gud i verden.

Gud kunne ikke gå ind på den første løs-
ning, og Sønnen svarede: Ja sådan er det, så-
dan må det være og tager afsked, det vil sige
kommer til verden for at gøre det sværeste:
at genoplive menneskets håb og tro.

Det er Guds gave og Sønnens gerning: at
genoplive menneskets håb og tro. Hvordan?
Ved selv at blive vort håb og den, der er til
at lade sit liv og sin salighed bero på.

Det er grundvolden, der er skænket os ved
Jesu komme. Det er ham, der kan give håb
og tro. Det er ham, der kan hjælpe os til at
undvære alle »smertestillende midler«: und-
skyldninger, bortforklaringer og udenoms-
snak, og hvad man kan finde på, når man
vælger det letteste, så vi i stedet må sige med
Mynster, der udbød: Jeg har en Gud og en
Frelser.

Bort sorg og krænk ej mer vort sind
Guds glæde lukker vi nu ind
at vi kan Jesus favne;
i ham har hjertet fred og ro,
i ham vort håb, vor bøn og tro
skal glæden aldrig savne.

E. Mejdahl

Julehilsener

fra forstander, lærere m. fl.

En julehilsen og et juleønske

I aftes sad jeg ved min syge faders seng, og ganske naturligt talte vi også om, at nu nærmede vi os julen.

Han fortalte da som så ofte før om sin barndoms jul på et fattigt, sandmarks husmandssted for 75 år siden, hvor julemaden bestod af en stump medisterpølse og rigeligt med kartofler. Julegaver var ukendt, men hvert barn fik en håndfuld pebernødder og nogle rosiner – og så legede man og blev længe oppe. Hovedbegivenheden var juletræet og julesangen.

75 år senere er julen lidt anderledes. Det var den også, da jeg for 50 siden var barn. Vi må håbe, at det også i fremtiden må være sådan, at juleminder altid må være et dyrebart minde.

Om vi også i år måtte fejre en jul, der senere vil stå i slægtens minde som en jul, der har med selve julens budskab at gøre:

Som børn lad os holde den dejlige fest,
som børn lad os byde barn Jesus som gæst,
som børn lad os takke for frelsen vi fik,
som børn lad os lege med strålende blik.
Dejlige jul – signede jul.
Om kærterne slukkes, dit lys går ej ud,
men engang det tændes for evigt hos Gud.

Ellen og Ths. Mogensen

MOD JUL

– – dog, endnu en måned. Men sne og frost gør det dog lidt lettere endnu så tidligt at komme i »jule-hilsen-skrive-humør«.

Vi vil gerne sende en julehilsen til jer alle – og gøre det med Brorsons julesang:

*»Ak, kom, jeg vil oplukke
mit hjerte, sjæl og sind
med tusind længselssukke,
kom, Jesus, kom her ind!
Det er ej fremmed bolig,
du har den dyre købt,
her skal du blive trolig
i kærligheden svøbt.«*

Komme og blive er centrale ord i ovennævnte vers. Det skal være vort ønske: at *han* må komme og blive rundt omkring i alle vore hjem.

Glædelig jul!

Familien Grønbæk

KOM JUL

I en julebog fandt jeg et lille digt af Lili Hübschmann, som jeg gerne vil bruge som julehilsen i år.

*Kom, julebud, som engle sang engang
ud over jorden med dens angst og søvn –
kom med din højtidsfulde julesang
om Guds barmhjertighed og faderfavn.*

*Kom til vor jord, der, som vel aldrig før,
har brug for julens bud om kærlighed –
smelt hadets is, åbn hjertets stængte dør
for julens bud om godhed og om fred.*

*Velkommen, jul, i årets mørke kvæld!
Lær os som hyrderne at finde frem
igennem nattemulm til nådens væld,
til julens kongebarn i Betlehem.*

Det skal være mit ønske, at vi alle må finde hen til julens kongebarn, at det ikke blot er alt det ydre, der optager os, men at vi må finde den rigtige juleglæde, den, der kan vare helt ind i det nye år.

Glædelig jul og velsignet nytår.

»Jeppe«

JUL 1973

Så faldt den første sne. Det frøs 17° C i Ålestrup i nat, der loves ned til – 11° næste nat, det er natten til den 27. november, så er det altså ved at være vinter. Så er det tid at skrive en julehilsen til gamle elever og venner.

Det er sparetid, vi skal spare på olie, el, benzin og julebelysning m. m., men Guds kærlighed er ikke rationeret, der er nok af den, ja der er vel kun mangel på distribuering af den. Måske kan vi i denne sparepolitik dæmpes lidt ned i fart, så vi får mere tid til at være sammen, mere tid til at dele med hinanden, dele med vore medmennesker, være mennesker med vore medmennesker.

Lad os bruge pausen til at komme hinanden nærmere, dele ud af den Guds kærlighed, der blev åbenbaret os julenat.

Vi ønsker jer alle en glædelig og velsignet jul.

Familien Vestergaard

»... DA FØRST KOM JUL«

Der er mange ting, vi vil nævne først, for at vi kan gå med til, at det er en rigtig jul. Ordet julestemning vil sikkert komme højt op på denne julens hitliste. Hvad skal kalde denne stemning frem? I hvert fald noget for øjet og øret, f. eks.: sne, lys, varme, udsmykning, julesange og julemusik. Det er godt og rigtigt altsammen. Men det er ikke nok. Det er julens yderside eller skal. Hvad er julens inderside eller kerne? Det er Jesus. Jul = Jesus. Jul er budskabet om, at i dag blev vor kære Frelser født, og paradisevejen fundet. Da det skete, »da først kom jul«, og da blev det lys tændt, som også i dag er det eneste lys, der kan jage mørket på flugt og give hjertet mod til at stride troens gode strid.

Glædelig jul og velsignet nytår.

Poul Jeppesen

De hjerteligste ønsker om en god og velsignet jul bringes alle gamle og unge nissumelever.

Randers, december 1973.

Helene og Ludvig Meinild

JUL 1973

Med stor tak for alle gode og glade minder ønsker vi alle vore tidligere elever og medarbejdere på NNH & E en rigtig glædelig jul i Jesu navn og et nåderigt nytår.

Familien A. Kristensen

GOD JUL OG VELSIGNET NYTÅR

ønsker jeg Nissumvenner, kendte og ukendte læsere af elevbladet fra Nr. Nissum Højskole og Efterskole, mest dem fra årgangene 1920/25 og 1931/49.

Dette bliver skrevet den 21. november, det er just dødsdatoen for Hostrup, lystspilforfatteren, præsten, folketaleren og tidens højskolesanger lige til vore dage. Han døde mildt og stille 1892. Mod livsafslutningen udkom hans »Sange og digte fra tredive år«.

Et rigt liv var levet, en fast grundvold fundet. På sidste blad står digtet

»HILSEN TIL DET NYE ÅR«

Lang er den mørke nat,
og solen skinner mat,
men stjernen over Betlehems by,
den taber aldrig glansen så lidt som sit ry,
den lyser til dages ende.

På marken er der goldt,
i luften er der koldt,
men allerøverst oppe, dér er det varmen bor,
den ånder ned i julebudets ord
at fylde alle hjerter på jorden.

Der fløjter ingen fugl
i vor nordiske jul,
men småbørn, de kvidre i fuglenes sted,
og gamle bliver børn og kvidre også med,
mens Faderen i Himlen til dem smiler.

Så kommer det da frem,
alverden er et hjem,
et hus, der blev hærget af fjendtlige sværd,
men kærlighed bøder, og kærlighed bær,
og samler til sidst, hvad der spredtes.

Hjertelig hilsen, jeres *Laurits Kaag*

Nr. Nissum - Åseral tur/retur

En tidlig søndag morgen sprang vi lige ud i det. Vi startede med at spise morgenmad, hvorefter madpakker skulle smøres. Der var en vældig stemning lige fra den tidlige morgenstund, og den blev ikke mindre op ad dagen, alt som vi kørte mod Hirtshals, hvorfra vi skulle sejle til Kristianssand. På båden fik vi vores middagsmad – (der var nogle, der spiste surkål!). Det smagte vældig godt. Indsejlingen til Kristianssand var meget, meget pæn, blev vi enige om. Vi var også ualmindelig heldige med det klare vejr. Nå, men på båden kunne vi jo ikke blive hele dagen, så vi gik i land og kørte de ca. 80 km, der var til Åseral, vores bestemmelsessted. Der er forresten noget, jeg har glemt: Vores fantastiske chauffør hed Svenningsen. Han blev hurtigt en af vore egne. Mens jeg er ved navnene, må jeg hellere fortælle, at vore udmærkede rejsledere hed Arne Rasmussen og Otto Grønbæk, af hvilke den sidstnævnte tillige virkede som medicinmand.

Altså, efter at have kørt på de smalle – smallere og smalleste veje, ankom vi til Åseral turistcenter omkring kl. 18,00. Der så hyggeligt ud. Selv om det var begrænset, hvad vi kunne se p. gr. a. mørket, kunne vi dog skimte en halv snes små hytter, hvor der var lys i vinduerne, og hvor det røg fra skorstene. Vi troede straks, at det var os, der var fyret op for, men det var det altså ikke, skulle vi ret hurtigt opdage. Efter at have slæbt bagagen op ad en lille bakke – og én til –, stod vi foran hytte nr. 15's dør, mine »hyttefæller« og jeg. Forøvrigt hed de Rita, Hanne, Karen Marie og Ellen. Her var hverken lys eller varme. Nej, vi måtte først have tændt de to petroleumslamper, hvorefter vi fik øje på kakkelovnen i hjørnet. Der blev stoppet et par stykker birkebrænde i, og så tændte vi op ved hjælp af en avis, men ih, hvor varede det længe, inden vi fik varmen. Indholdet af vore madpakker blev fortæret,

mens vi sad og krøb sammen i tæpper og trøjer.

Foruden kakkelovnen og lamperne var der i hytten en sofa, et par lænestole, et sofa-bord, et spisebord med tilhørende stole, et køkkenbord med diverse »grejer« og et gasapparat. Der var to soverum med køjesenge, og ude i entreen var »hjertedøren«, bag hvilken der befandt sig et tørkloset og en håndvask.

Nå, men vi havde en masse mad med, idet vi selv skulle lave morgenmad og frokost, og det skulle jo sættes på plads alt sammen, inden vi fik gæster. Det var nemlig blevet bestemt, at vi skulle samles i vores hytte og drikke kaffe om aftenen. Det blev meget hyggeligt, men alle var trætte, og efter at have sunget en aftensang, gik vi hver til sit.

Dagen for vor første fjeldvandring var oprundet, og da vi havde spist morgenmad, samledes vi udenfor hytterne og begav os på vej mod det ukendte. Det blev en skøn tur. Alle var i godt humør og vejret var dejligt. Der var et par stykker, der fik våde sokker, eller rettere, det gjorde vi vist alle sammen. Vi gik nemlig rundt om en fjeldsø, og der var en del sump, på norsk kaldet »myr«. Vi var hjemme til middag, og vi fik fikset en fortræffelig middagsmad.

Om eftermiddagen var vi nogle stykker, der var dristige nok til at prøve på at bestige et af de højeste fjelde i nærheden. Til min store forbavselse lykkedes det virkelig. Ud-sigten deroppe fra er simpelt hen umulig at beskrive. Jeg kan kun sige, at den var meget »pæn«! Jeg må hellere skynde mig at sige, at vi kom også godt ned igen alle mand.

Egentlig var det meningen, at aftenmaden skulle have været indtaget på det cafe-teria, som fandtes på stedet, men det kunne altså af en eller anden grund ikke lade sig gøre, så vi måtte igen i gang med gryderne.

Ideen med hyggeaften i en hytte havde

vist sig at være så god, at vi fik lyst til at gentage forsøget. Den aften blev i en anden hytte, hvor der også boede 5 piger, men alle hytterne var nøjagtig ens, så vi stuede os igen sammen på gulv og stole, som det nu bedst kunne lade sig gøre. Programmet for næste dag blev lagt, og efter kaffen og aftensangen begav alle sig dertil, hvor de hørte hjemme.

Det var isnende koldt den tirsdag morgen. Bussens vinduer var helt oversået med isblomster, men da vi havde kørt et stykke tid, tøede de da så meget op, at vi kunne se ud. Vejret var igen med os. Solen skinnede, og der var ikke en sky på himlen. Det var dejligt, idet det var bestemt, at tirsdag skulle danne rammen om vores heldagsudflugt. Det første sted, vi gjorde holdt, var ved et vandfald. Det var mægtigt flot, men ih hvor var det koldt, så vi blev der kun ganske kort tid, inden vi igen kørte videre. Undervejs sang vi salmer og sange i en skøn forening. Det næste sted, vi standsede, var ved et fyrtårn på Norges sydligste spids: Lindesnes. Der spiste vi vores medbragte mad. Lars og Kirsten fodrede også en syg rotte. De påstod, at den var ved at æde Lars, og så var de nødt til at give den Kirstens torskerogn. Nå, men vi skulle jo videre på vor færd, men det viste sig, at det skulle blive en vanskelig sag at få bussen vendt. Vi holdt på en smal vej med en grøft til den ene side og en masse »pladder« til den anden. Efter Svenningsens mange fantastiske forsøg lykkedes det at få »snu-den« den rette vej, og vi kørte så mod vort næste mål: Mandal. Hertil kom vi også i god behold, og efter at en flink nordmand havde hjulpet os med at finde en parkeringsplads, fik vi lov at gå på indkøb. Det var meget skægt at gå rundt og kigge. De fleste sluttede vist med en forfriskning på et cafeteria i nærheden af parkeringspladsen. Hjemturen var lang, og alle var mere eller mindre trætte, men trods det var humøret dog højt, da vi om aftenen mødtes på cafeteriaet til aftensmad. Aftenens videre forløb formede sig på

nogenlunde samme måde som de to foregående.

Onsdag skulle turen gå til Byglandsfjord, men den dag var vi ikke alene i bussen. Der var nogle elever fra Vestjysk Gymnasium i Tarm, som fik lov at komme med. Egentlig skulle vi se et savværk ved vores første holdplads, men jeg tror nok at tiden, for de fleste, gik med at spise madpakker og gå på indkøb. Derefter kørte vi til Brokke, hvor vi fik lov til at se et kraftværk. Så gik det igen hjemad. Vi skulle være hjemme i ordentlig tid, for om aftenen skulle vi holde fest. Vi havde fået lov at låne cafeteriaet til formålet. Egentlig burde festudvalget (Jens, Diana, ego) have fundet pynt til bordene, inden det blev mørkt, men af en eller anden grund kunne vi ikke få os samlet sammen til det og måtte derfor af sted med lommelygte i den ene hånd og kniv i den anden. Vi fik dog pyntet meget pænt, syntes jeg. Vi var knapt

færdige, da resten af flokken ankom, men det betød ikke så meget. Første ret af midt-dagen bestod af stegte kyllinger med grønt-sager og poteter, og anden ret, ja se, den blev vi snydt for. Der var ellers lagt dessertskeer frem, men der var altså ingen dessert. Vi fik dog en kop kaffe. Efter middagen tog vi ud af bordet og hyggede os på forskellig vis.

Klokken blev mange, inden vi kom i seng, men torsdag skulle også være vores »slap-af-dag«. Der var ikke lagt fast program, men »bjergbestigerne« kunne ikke holde sig i ro, så vi drog ud på endnu en fodtur på fjeldet. Hanne og jeg kom ikke hjem samtidig med vores hyttefæller. De havde spist frokost, da vi ankom, så vi smurte os et par klemmer, tog en kande saftvand med og satte os udenfor på en sten og hyggede os.

Forinden havde vi bestemt, at vi måtte bestige endnu et bjerg om eftermiddagen, men der skulle jo også gøres rent i hytten. Vi fandt så ud af, at hvis de andre tre tog sig af alt på nær gulvask, så skulle Hanne og jeg nok klare den sag, når vi kom hjem. Og sådan blev det.

Den eftermiddag var vi lige ved at blive for dumdristige, men vi vendte heldigvis om, inden nogen kom noget til.

Efter at have spist nogle enormt store pølser nede på cafeteriaet, holdt vi den sidste hytte-hyggeaften. Den blev ikke ret lang, for vi vidste, at vi havde en kort nat, men en lang, streng dag foran os.

Fredag morgen oprandt meget hurtigt, syntes jeg. Vi blev nemlig vækket kl. 4,30. Den næste times tid gik med at få samlet de sidste ting sammen, blive vasket og komme i tøjet. Selv den sidste dag var vejret dejligt, men lidt anderledes. Jorden var dækket af et blødt lag sne, og det var hundekoldt. I bussen pakkede vi os ned under tæpper, trøjer og jakker. Kl. 6,00 drog vi så af sted fra det skønne Åseral. Det var lidt vemodigt, men sådan en ferie kan jo ikke vare evigt. På vej til Kristianssand hørte vi dansk radio, indimellem sang vi lidt. Det var faktisk meget

spændende. Vejen var nemlig en del glat. Flere steder så vi biler, der holdt stille, hvor føreren var ved at sætte snekæder på.

Det var ikke den samme båd, vi skulle sejle med, som den vi sejlede ud med. Denne her var en del mindre, så vi fik en dejlig vip-petur. Forskellige toldfrie varer blev købt, og vi fik en god middag ombord. Ellers sad vi og hyggede os omkring et bord.

Endelig nåede vi Hirtshals. Tolderne kiggede bare på os, så der var nogle, der åndede lettet op, andre ærgrede sig!

Så gik det hjemad. Nu havde vi sneget os af sted på smalle norske veje en uges tid, så jeg tror, Svenningsen nød at kunne træde speederen i bund for en gangs skyld.

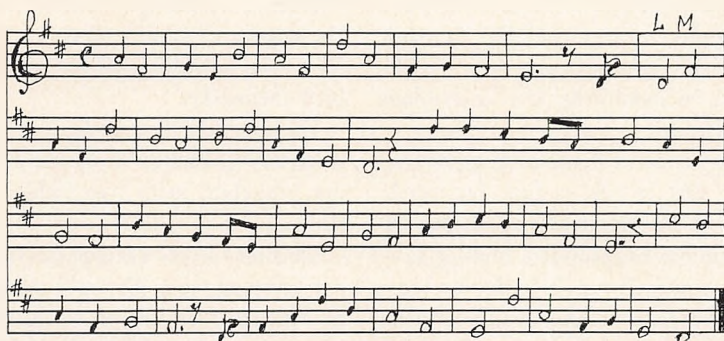
Stemningen i bussen var lidt blandet på denne sidste tur. Bagi sang vi og lavede i grunden en masse larm, mens næsten alle foran sov, så godt det nu kunne lade sig gøre! Pludselig blev det lige omvendt. Jeg ved ikke, om det var fordi Lars, som ellers havde siddet på bagsædet og ledet »sangkoret«, stod af i Thisted, hvilket Mariann også gjorde, eller om det var noget andet, der gjorde sig gældende – i hvert fald blev »bagenden« meget tavs.

Da vi var næsten hjemme, vågnede Jens dog op og stemte i med sin nationalsang: »For en fremmed barskt og fattigt«. Vi sang også en sang, som en vis hr. Grønbæk havde digtet. Omkvædet til den lyder som så: »Vi blæse vil på blæsevej, humøret har vi med!« Og det havde vi, lige fra vi tog afsted fra Nr. Nissum høj- og efterskole søndag den 14.10.73 kl. 7,00, til vi vendte tilbage til samme sted fredag den 19.10.73 kl. ca. 17,30.

Det var en dejlig tur, som jeg sent vil glemme, og det tror jeg ikke, jeg er ene om. En sådan tur styrker kammeratskabet vældig meget, og jeg er sikker på, at minderne tit vil komme frem, når vi sidder og hygger os sammen, eller når vi er alene hver især.

Anna Helene Thomsen,
højskoleelev 1973

Den, der kender julens bud ...

*Den, der kender julens bud,
skylder, sandt at sige,
at sprede lys og glæde ud
over land og rige.
Jul er lyset i folkenes færden.
Jul er vejen til fred i verden.
Den, der julens fryd har smagt
i en vennekæde,
kan vidne højt om venskabs magt
til at bringe glæde.*

*Jul er sande ord fra Gud
om at finde sammen
og lade livs-ideens bud
danne samfundsrammen.
Hver en stamme i menneskeheden
frygter krigen og elsker freden.
Livets love viser klart,
at det evigt sande
og gode budskab åbenbart
gælder alle lande!*

*Jul har bud til dig og mig
og til vore kære.
De flinke børn må oppe sig
julens sang at lære.
Jul er landet, hvor alle er lige.
Jul gør ende på alle krige.
Den, der kender julens bud,
skylder – sandt at sige –
at sprede fred og glæde ud
over land og rige!*

LUDVIG MEINILD

»HEDNINGETANKER« 1973

Historiestudier kan føre ud i mange ting. Måske i uføre. Man kan komme til at elske noget, som andre forarges på eller fanatisk fornægter, eller ligefrem bruger som skrækkempler på en indstilling, der er syndens yderste konsekvens.

Jeg er kommet til at holde af mine hedske forfædre. Det er nok en last. De troede på Odin, først og fremmest på Thor. De havde nok Balder i baggrunden. Men de havde også Tyr, endog Freyr. Når de var sammen med guderne, festede de, drak og gjorde andre ting, som ikke må nævnes. Der var fest, når livet blev bekræftet. Der var nær kontakt mellem guder og mennesker. For os at se en nærmest umoralsk kontakt. Men de vidste, at livet var stærkere og vældigere end mennesket.

De så i kristendommen en sygelig degrading af livet. Nymodens pjat, sagde de. En barnepigementalitet, der naturligvis vil vinde frem, fordi der fødes flere og flere pylrehoveder, der stikker halen mellem benene, når livet rejser sig. Pivunger, der falder sammen i bønner, når det uundgåelige kommer – i stedet for at løfte hovedet og se det i øjnene, måske lange ud efter det med et sværd, der ganske vist ingen chancer har. At dø med hovedet løftet, det er livet.

Man kan grine ad dem, ad deres sæder og skikke, ad deres religion, deres kultur i det hele taget. Det er billigt. Det sker altid i et forsøg på at rense sig selv. Jo værre andre er, desto bedre bliver jeg. Det er vigtigt for os at triumfere. Men det er en dårlig taktik – og en ikke særlig kristen.

Alle husker Knud den Store. Han sagde stop til bølgerne. Men de fortsatte. Han fik vand i skoene. En vældig konge, der alligevel var lille. Fik han storhedsvanvid, da han bød? Var det magtbegær? Nej, det tror jeg ikke. Det var humor. Se, hvor lille jeg er,

selv om jeg hersker over mange og meget. Glæden i nederlaget overfor livets storhed. En frugtbar holdning til egen afmagt. En humoristisk indstilling til sig selv som et lillebitte menneske.

De var ikke hovmodige, men de elskede livet lidenskabeligt. Dyrkede det. Knud griner lykkeligt, mens han hælder vand ud af skoene.

De stod i livets vældige modsætning, i det, der giver og tager. Der står vi også. Men der er væsentlig forskel på os og på dem. Den kommer tydeligst frem i forholdet til døden. De gamle hedninge så i livet en kalk, hvori der var en meget blandet drik. Den smagte ikke altid godt. Men den måtte drikkes fuldt ud. Vi vil ikke have det, som vi ikke kan lide. Det, som vi har, bliver i vore forestillinger meningsløst, hvis det indeholder noget, der er os imod.

Døden er derfor udgangspunktet i vor tænkning, i vor søgen efter mening, i store dele af vor kultur. Ja, hvordan det? Vores grundtanke er, at overfor døden bliver alting meningsløst, vort virke svinder ind til ingenting, alting forgår, ingenting består. Det er loven, der virker på os som en kendsgerning, der ikke er til at holde ud. Det eneste, der derfor betyder noget for os, er den mening, der fundamentalt ændrer den lov eller den meningsløshed, der skyldes dødens virkelighed. Egentlig går vi ud fra, at døden er uretfærdig. Vi kan ikke leve, inden sejren over dødens lov er en kendsgerning, på en eller anden måde.

Hedningen siger: døden gør ikke livet meningsløst. Det kan den ikke. Hvordan kan en bagatel få en så stærk indflydelse på noget så vældigt? Det har ingen betydning, at jeg skal dø. Det vigtigste er, hvordan jeg dør. Jeg må forkynde livet, når jeg dør.

I Vatsdøla Saga dør en person på en ufor-

Skolens yngste

glemmelig måde. Han bliver myrdet. Får et sværd igennem sig, mens han sover. Dør på en ganske nedrig måde. Men inden han dør, har han så mange kræfter, at han kan gribe morderen om halsen. Nu kan han hævne sig. Så lyder ordene: Nu har jeg dit liv i mine hænder, men jeg skal skænke dig det.

Det er, hvad der sker. Den myrdede skænker morderen livet. Det er kristendom i yderste konsekvens. Det samme sker på korset. Her er en hedning, der vælger livet, mens han dør. Nok skal jeg dø, men den kendsgerning er uden betydning overfor livet. Jeg er ikke for god til at dø. Jeg skænker dig livet.

Er det da hovmod? Nej, det er ydmyghed. Det er en utrolig kærlighedserklæring. Det er en grænseløs tro, der ikke behøver forklaringer eller raffineret teologi. I hvert fald

noget, der ser så meget i livet, at døden er en bagatel.

Livet, siger han til morderen. Eller til os. Jesus og en hedning er i selve dødssituationen enige. Vend dig mod gaven. Den indeholder love. Jaja. Men hvorfor prøver du aldrig at leve midt i dem? Hvorfor vil du absolut have dem afskaffet først. Hvorfor tror du, at det er en betingelse for dig? Ved du hvad – du snyder dig selv for et mirakel. Du oplever ikke, at livet netop også er der, hvor du helt har udelukket, at det er. Jeg er opstandelsen og livet. Det forstår du først, når du helt har vendt dig mod gaven. Først da opstår du som menneske, midt i døden, i din afmagt – midt i det, som du fornærmet udelukker. En mening? – spørger du. Jamen, ikke når den er og bliver en protest mod gaven. Den er af en natur, som du ikke regner med. Du kan ikke true dig til den.

Den ligger foran dine fødder. Men der leder du jo aldrig. Du er overbevist om, at den ligger ude i horisonten.

Hedningetale? – Ja, måske.

De havde andre guder, siger vi. Ja, det havde de. Men læs lige Ragnarokmyten eller Vølvens spådom. Heri ligger hedningens selverkendelse. Det er en undergangsvision. Den drejer sig også om os. Den er en »lignelse« om, hvad der sker, hvis livet svigtes, eller, hvad der sker, når livet bindes i en verden af hovmod.

Solen sluges, månen drikkes, stjernerne styrter fra himlen, jorden begynder at gynges. Fenrisulven river sig løs. Midgårdsormen spreder gift. Hunden Garm halser op. Så går himlen i stykker. Den sidste skanse er brudt. Nu kommer Muspelsønnerne. De rider Bifrøst, forbindelsen med livet, ned. Så går guderne i kamp mod katastrofen, der er i uundgåelig bevægelse. Taber de, er nederlaget totalt. Det er slut.

De taber. De udslettes. Det værste sker.

Hele verden blusser op og brænder.

Slut.

Så sker det umulige. Nyt liv begynder.

Det begynder i ådsler og ruiner. Men det begynder.

Der er undergang og opstandelse. Det, der her går under, er en verden af hovmod – ikke livet. Det, der her opstår, er det, der igen vender tilbage til livet. Hedningen vidste, at den verden af magtanordninger, som vi lægger omkring livet, kan bryde sammen – ikke livet. Han vidste, at også han havde svigtet. Han så pludselig, at guderne var blevet til undskyldninger uden virkning. Forhindringer mellem livet og mennesket. Det er undergangen.

I hedningeligheden ses noget, som ikke må glemmes i dag, navnlig ikke i julen. Den stiller i hvert fald nogle spørgsmål, som militærkristne nok ikke vil svare på.

Kan vi kun holde af det, som vi har magt over? Dyrker vi ikke kun guder, der giver os ret? Vi siger én Gud ganske vist, men hvor lille gør vi ham ikke? Er udgangspunktet i vore forklaringer, i vore teorier, i vor ideologi, i vore dogmesystemer, i vore dommermoralsystemer ikke magt over livet? Dyrkes vore værdier ikke, fordi de først og fremmest symboliserer vor magtstilling.

Kan livet egentlig komme til i vor verden? Det er mit julespørgsmål.

Eller er et ragnarok eller sammenbrud af en menneskelig »magtverden« nødvendigt, inden mennesket kan se gaven?

Arne R.

ET NØDVENDIGT NYTÅRSØNSKE

Fra bestyrelsens og repræsentantskabets side er det vedtaget, at højskoleafdelingen fortsættes – uanset elevtilgangen – foreløbig.

MEN – en sådan vedtagelse løser ikke problemet – er måske snarere medvirkende til at blive en beroligende pille for menigmand, at nu går det jo en tid.

Alle, der er interesseret i højskoleafdelingens fremtid, må derfor stadig have åbne øjne, der ser mulighederne for at sende en elev – eller påvirke en ung til at søge NR. NISSUM. Vort nytårsønske er:

10 HØJSKOLEELEVER

– og det er afgørende for fremtiden, om vi får dette ønske opfyldt.

Tak for hjælpen.

VINTERELEVSTÆVNET

er fastsat til lørdag den 2. februar 1974, idet vi regner med, at søndagskørslen stadig er forbudt til denne tid.

VINTERFERIEKURSUS

Hertil har flere allerede indmeldt sig – og vi regner med mange.

I henvendelser om deltagelse spørger man om, hvilken uge der har tilmeldt sig flest unge og i hvilken flest ældre. Det er sådan, at vi her fra skolens side henviser unge til ugen fra 9.–15. februar og ældre fra 16.–22. februar – uden at kalde den ene uge noget specielt.

Vi kan have ca. 50 på første kursus og ca. 75 på sidste – så der er mulighed for at

HOLDE VINTERFERIE PÅ
NR. NISSUM HØJSKOLE

Program sendes gerne.

Året der gik, og det der kommer eller Kæmp for alt, hvad du har kært

En kalender er en uundværlig ejendel. Den fortæller om dage, der kommer. Om ting, der skal huskes. Om begivenheder, der skal finde sted o.s.v.

De fleste mennesker har nok den opfattelse, at en kalenders betydning alene er fremadrettet, men dette er jo ikke tilfældet.

En kalender har flere funktioner, og denne flersidighed er skyld i, at jeg samler på mine gamle kalendere.

Kalenderen er nemlig et af de bedste beviser, jeg kender, hvor fortid – nutid og fremtid mødes.

Kalenderen fortæller mig, at foran ligger julen 1973, og at der skal skrives et indlæg dertil. Mit blik faldt igen på kalenderen. Jeg så datoer, der pegede frem, og datoer, der pegede tilbage.

Jeg så datoer, der stod for dage med fest og glæde. Dage med glade minder. Jeg så

datoer, der kom til at stå på venners gravsten.

Jeg så datoer, hvis begivenheder kaster lange skygger ind i fremtiden.

— — —

Her vil jeg gerne takke for datoer, hvor jeg var indbudt til møder og stævner rundt omkring. Det er ingen hemmelighed, at dette med mødevirksomheden tager på ens kraftreserver. Når man starter bilen herhjemme og til den igen stilles i garage, ligger der oftest en ekstra dags arbejde imellem, og det vil kun de færreste tro. Alligevel er disse ture med til at give tilværelsen mening – og TAK.

Mange datoer med fest og glæde. Elevmodtagelse, forældredage, afslutningsfester og elevfester. Ingen vil vel nægte, at elevfesten i år ikke var præget af fortid – af nutid og af fremtid. Dagen var TAK værd, og sådanne dage er der mange af.

I sløjdsalen

Andre toner findes også. Jeg tænker på byggemøder, hvor det kneb så voldsomt med at få det hele til at glide. Datoer, hvor vi talte om trappebelægningen, revner i murværk. Regnvand gennem haltaget o.s.v. – Skyldproblemet – hvem, hvor, hvad.

Jeg tænker på dage med breve fra og til undervisningsministeriet. Især på den dato vi var i København. Ofte har jeg følt, at netop på denne dag kæmpede Ths. ikke – det blev kun til et lille, forknyt pip midt imellem tørre lovparagraffer, der ikke levede plads for tanker om, hvad højskole egentlig er. Det var også bitre dage, da breve kom og fortalte om ministeriets krav på godt 200.000 kr., der trækkes af 1973-74 statstilskuddet. Jeg synes på sådanne dage, at al indsats med en propfuld skole er forgæves. Kort sagt, jeg føler, at staten faktisk skummer fløden af det arbejde en trofast lærerstab og medarbejderstab udfører.

Da har jeg faktisk brug for solurets tekst udenfor mit vindue. Der står:

Gør som jeg – tæl de lyse timer.

Og så må jeg igen i sving, for livet her er jo *at kæmpe for det, man har kært*, og når dette skrives her, gælder det jo Nr. Nissum høj- og efterskole.

Hvor er det glædeligt, at vi har en fyldt efterskole. At vi har en god elevflokk, hvor langt den største procentdel er kommet for at lære noget, men det kan da ofte være sådan, at den lille procentdel faktisk giver den største arbejdsbyrde. Det har jo alle dage været sådan, at intet kan være 100 %.

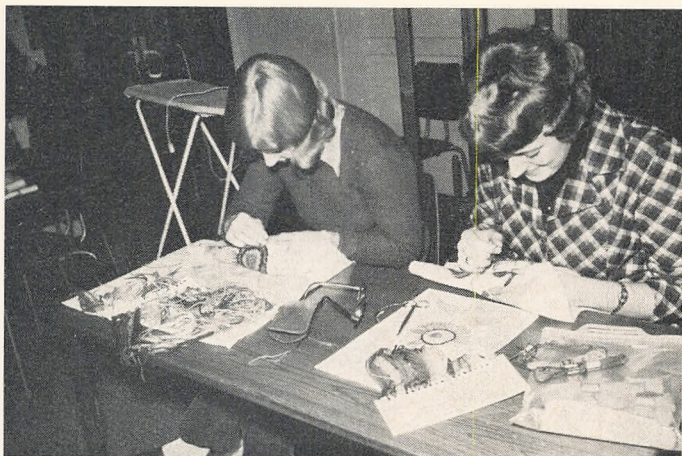
Forstander Kristensen sagde ofte: »En stor elevflokk giver mange problemer, men en lille giver kun én, og den er større end de mange.« I dag forstår jeg ham fuldt ud.

Sådan er det med vor højskoleklasse. Vi har positive, dygtige og fornuftige elever, der absolut ikke er kommet her for »at vælte skolen« eller lave den om til »en sandkasse«. De kommer her for at lære og opleve noget nyt, og det er en vældig udfordring til en skole. Det eneste problem af alvorlig art er manglen på elever – og den er større end alle andre.

Her skal ikke lyde klagesange, som nedkalder begravelsesstemning, men en TAK til alle jer højskoleelever, der i 1973 var på vor skole. Mit juleønske er dette, at højskoleklassen efter nytår måtte være en fjerdedel af skolens elevtal mod nu en femtedel.

Grunden er, at en femtedel lettere føler sig som mindretal – kan føle sig uden betyd-

Flittige elever

ning. Den anden grund er selvfølgelig, at så var elevtallet »i hus« og fremtiden sikret.

Kæmp for alt, hvad du har kært. Det er der brug for i dagens gerning på en skole. Der skal tages stilling til mangt og meget. Se bl. a. andet steds om moderne dans. Spørgsmål om kortspil o.s.v. Spørgsmål om ordensregler, valgfri timer, obligatoriske timer – at alt må fungere som en *helhed* – (læg mærke til at jeg ikke turde bruge ordet *enhed*).

Når jeg ser på kalenderen igen, da falder det igen i øjnene:

Fortid, hvor er der meget at takke for. Venner, gamle elevers trofasthed, nuværende elevers hjælpsomhed og væremåde, en trofast lærerstab og medhjælperflok i køkken, ved rengøring, i have og mark. Nye forbedringer, der gør skolen bedre o.s.v.

Nutiden – høre et pulserende liv omkring én – de mange lyde. En dør, der smækker. Ungdom, der taler utvunget sammen. Lærere, der har travlt med undervisningen. Lyde fra køkkenregionerne af gryder m. m. Kort sagt, der er liv og røre fra kælder til kvist. Det er nutids virke – og lykke for en skole.

Fremtid. Kalenderen siger – ud over timeplanen: Bazar på tirsdag. Bestyrelsesmøde, jubilæum og forældredag på onsdag, familiefødselsdag på torsdag. Fredag – idrætsledere fra Vestjylland. Længere fremme skuer jeg datoer med adventsfest, Luciafest, julefest, juleferie – og så et nytår med mange, mange opgaver – bl. a. svømmesal, foredragssal, sløjdsal og m. m. m.

Godt, man har en kalender.

Godt, man har en gerning.

Godt, man hver morgen kan synge:

*Herre, vær os evig nær,
vær os nær, når sol oprinder,
og når sol og stjerneskær
i den dybe nat forsvinder.
Lad din ånd ej fra os vige,
til vi ser dig i dit rige.*

Ths. M.

På trappen

Da jeg skulle til Nr. Nissum

Jeg kom hjem fra den plads, jeg var i i sommerferien, onsdag den 15. august lige over middag. Så fik jeg travlt med at pakke mine ting sammen og få alt ordnet. Mor havde pakket alt tøj, dyne, pude og betræk dertil. Om aftenen kørte vi det sidste halm ind, vi selv skulle bruge eller havde plads til, men der var en af naboerne, som ville købe noget, så vi læssede også to vogne til ham den aften. Kl. ca. 22,15 var vi så færdig med det. Om morgenen – efter at vi havde røgtet – kørte vi de to læs halm op til naboen, der havde købt det. Kl. ca. 9,30 var vi næsten færdig med det 4. læs. Far kørte så hjem for at fodre minkene. Jeg hjalp med det sidste læs og kørte også hjem for at se efter, om jeg havde alt samlet sammen.

Imens jeg foretog mig et og andet gik jeg og tænkte på, hvordan det ville blive at kom-

me sammen med en masse fremmede mennesker, som man aldrig havde set eller hørt noget til før. Mon man nu ville få gode kammerater, eller ville man blive ensom og føle sig utilpas. Hvad skulle man have af timer og hvor dygtig var man i forhold til de andre elever, der kom. Det var faktisk spændende, om man kunne lide det eller ej, om man ville føle sig hjemme. Jeg tænkte meget på, hvordan karaktererne ville blive. Jeg ønskede at kunne tage TF-eksamen.

Hvordan er her så? Jeg er godt tilfreds. De lærere, der er her, synes jeg godt om. De kan godt tåle lidt sjov, men til en vis grænse. Der er nok af interesser, så alle skulle have en chance for at komme med til et eller andet i deres fritid.

Jeg var lidt genert de første dage, og det varede lidt, inden jeg rigtig kom til at snakke med nogen. Den første, man talte med, var ham, man havde værelse sammen med.

De første to weekender betød faktisk meget. Der lærte man hurtigt hinanden at kende, når der ikke var så mange.

Jeg kan altså godt lide at være på skolen.

L. K., 8. kl.

Tak og støtte

Det har glædet mig meget at følge vor nuværende forstanderfamilies, så vidt jeg forstår også lærerstabens og tillige bestyrelsens arbejde, for ikke at sige kamp for at bevare Nr. Nissum Højskoles beståen.

Mon ikke det er gået mange forhenværende elever på lignende måde. Vi ved, at meget har forandret sig, siden vi havde vor daglige færd på NNH. Men det vil skære os i hjertet, om den dag oprinder, da Nr. Nissum Højskoles navn ikke mere står på fortegnelsen over landets højskoler, selv om vi ved, at enhver ting på jorden har sin tid. – Så er det, om vi menneskers tid falder sammen med Guds tid.

Det har glædet – samtidig med det kunne smerte – når forstander Mogensens så ærligt og redeligt i vort elevblad har gjort rede for højskolens vanskeligheder og håb, også for den sidst omtalte beslutning til højskolens i hvert fald foreløbige redning.

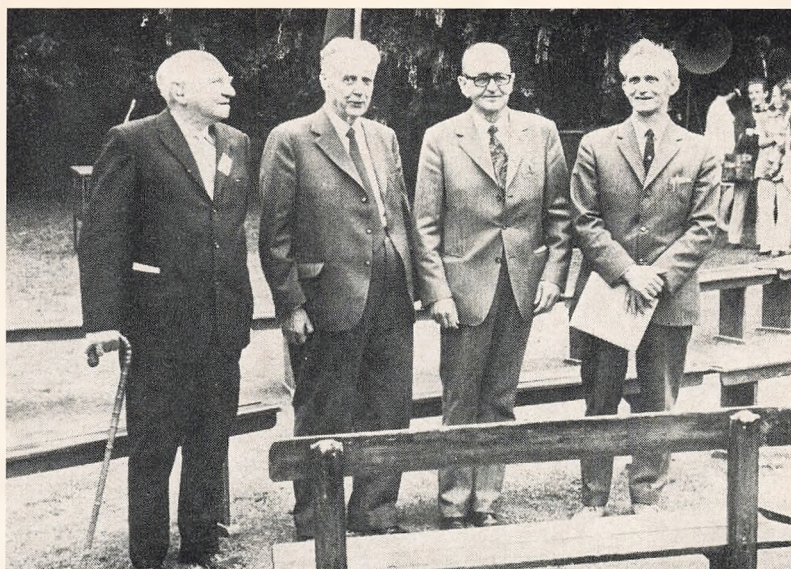
Ved vor elevfest gav både formand og forstander en god redegørelse og en appel om støtte.

Man hygger sig sammen

Fire
forstandere;

Ludvig Meinild
Laurits Kaag
A. Kristensen
Ths. Mogensen

Det var i det hele taget en elevfest, jeg glædede mig meget over at få lov at være med til, også aktivt.

Kun ét har jeg bagefter været virkelig ked af: At jeg ikke i min tale *direkte* sagde nogle ord specielt til den store flok, jeg talte til og hilste på som forhenværende lærer eller forstander om højskolen og dens fremtid.

Det sker så nu med disse linier, og samtidig siger jeg til jer: Var det ikke en idé for nogle af jer selv at tage på et af de 2 korte højskolekurser, der holdes for »ældre« i det nye år? – Jeg har studeret programmerne og synes, de naturnødvendigt må blive en oplevelse af de allerbedste at sidde og lytte og samtale, samtidig støtter man skolen over for statens krav til opfyldelse af dens regler om elevantal. Det vil sige, at man slår 2 fluer med ét smæk.

Jeg ønsker for jer på skolen, at Gud fremover må give jer »lykke og gode råd, sin nådes lys tilsendende«.

Laurits Kaag

En tak til fru forstander Kristensen

Den 3. november 1973 rundede fru forstander Kristensen sin 70 års dag. Forstander Kristensens var forstanderpar på Nr. Nisum høj- og efterskole fra 1949–1967. Vi, der har haft tilknytning til skolen i kortere eller længere tid som elever, elevforældre, lærere og bestyrelsesmedlemmer eller på anden måde, vil gerne tolke en lykønskning og tak til fru Kristensen for Deres store og uegennyttige indsats for skolen i hverdag og fest, for Deres kærlighed til skolen og Deres omsorg for eleverne. Stillede De krav til nogle, stillede De dem først og størst til Dem selv, og jeg tror, at eleverne følte, at De ville dem det bedste og være dem en hjælp til at færdes på vejen gennem livet, som de ikke var kommet ad før, og som ikke var kortlagt, og som ikke kan kortlægges. Vi kan få et kompas med, og kompasset kan justeres. Det var Deres inderlige ønske, at De kunne hjælpe med til, at det kunne ske.

En forsøgsrække

I Bibelen står der mange gange ordet *prøve*. Ser man så efter i en ordbog, står der, at *en prøve* bl. a. kan være *at undersøge om en påstand holder stik*.

I Paulus' første brev til Tessalonikerne, 5. kapitel 21. vers, står der: *Prøv alt, hold fast ved det gode*. Det betyder jo ikke, at så skal man bare lade stå til, at man skal gennem hele *kloaksystemet* o.s.v., men at man skal leve livets hverdag og derigennem finde det gode. Et bispørgsmål kunne jo ellers være: »Hvordan finder man det gode?».

En skole og dens virke skal også »prøve« noget. Vi gør det jo med omlægning af skoleterminer, skolefag, ordensregler, omforandring af bygninger og lokaler o.s.v. Ser vi noget, der er godt, holder vi fast derved.

Det kaldes vist nok at følge med tiden – udviklingen.

De sidste år har vi prøvet noget, som vi i lærerstaben mente det var vor pligt at være med i. Det vil sikkert være mange af jer bekendt, at der i Danmark er en betydelig forening, der hedder MUSIK og UNGDOM. Dens opgave er at få ungdommen gjort interesseret i musik i form af koncerter.

Vi mente, at det var en opgave at være med, og vi har da også haft den glæde at have været vært for flere gode koncerter i vor hal. Hvis I læser gamle elevblade, vil I se, at disse er omtalt.

Da vi i år fik tilsendt programmet, var jeg straks betænkelig, idet der stod, at vi skulle lægge hal til ved en beatkoncert.

På bestyrelsens vegne og egne vil jeg gerne tolke denne tak til Dem og dertil føje ønsket:

Gud signe jer vandring
til livets sol går ned
det lyser på vejen
at Gud er kærlighed.

E. Mejdahl

Hvorfor?

Jeg må indrømme, at jeg aldrig har forstået beatmusikkens tiltrækkende kraft – og gør det heller ikke endnu. Også indrømmes, at jeg har en forudindtaget modvilje mod disse orkestre, som jeg sjældent har set som idealer for den ungdom, jeg anser for positive medborgere.

Nok om det – hvad gør man? – eller – hvad ville I have gjort?

Vi lod lejemålet stå ved magt – og kunne gøre det, fordi den lokale formand, seminarielektor Mikkelsen er en myndig mand, der nok skulle være sit ansvar bevidst.

Men hvilken oplevelse.

Underligt, at skolens bygninger endnu står. Aldrig har der været en sådan *støj* på skolen som i de 1½ time, koncerten varede. Hele omverdenen behøvede ikke at lukke vinduerne op – eller betale 12 kr. for at overvære koncerten.

Ved tavlen

Vor hal må være rystet sammen i revnerne – og gulvet har bestået sin prøve.

Som min egen Bodil nok så pænt sagde: »I aften kan du da få ørerne til at stå bagud, Far.«

Nå, vi overlevede – vi prøvede – og prøver ikke igen.

Havde vi ikke prøvet, havde vi været »oplevelsen« foruden, og ungdommen ville jo sige: »Hvorfor prøver I ikke det, I prøver da alt andet?«

Vi har prøvet – og er en erfaring rigere.

Tbs. M.

En gnist

fra et lokomotiv eller en gnist fra et cigaret-skod, der af en fjollet bilist smides ud af vinduet, tænder ild i skoven.

En gnist fra en traktor flyver over i halmen og tænder ild i laden. Stor ildebrand, og hele gården lægges i aske.

En lille gnist er farlig og kan afstedkomme stor ulykke.

Jeg tænker på noget andet, der også er farligt: Et ondt og bidende ord er som en gnist, der kan tænde en ild omkring sig og sprede smerte og sorg, hvor det rammer.

Skovbranden slukkes, og jorden tilplantes påny. – Gården genopbygges i ny, moderne stil, men ondskabens ild i menneskehjerner brænder og svider gennem mange år og ødelægger venskaber og familieliv og dræber til liden mellem mennesker.

Derfor er det vigtigt for os at lære den kunst at passe på hver en farlig ond »gnist« i vor omgang med mennesker, og øve os på at sprede venlighed og kærlighed, hvor vi færdes.

... den kærlighed er dog ikke den moderne »love«, men den kærlighed, der har sin grundvold i Gud. For Gud er kærlighed.

ELM

(Forord i håndboldturneringsplanen 1973)

Maden øses op

BØGER

Børge Degn Svendsen: Herlighedshåbet.

Bogen er artikler fra Ansgars Kirkeblad i Odense og fra Indre Missions Tidende. Er overkommelig læsning som andagtsstykker.

Chr. Bartholdy: Anlagt bog for gamle, nr. 6 og 7.

Forfatteren har altid haft min bevågenhed – og den bliver faktisk ikke mindre. Jeg bruger dem også »for unge« med omskrivning af f. eks. i stykket, der er gengivet på første side, »os ældre« med »os unge«. – Brug den – læs den.

Basilea Schlink: Et liv i bøn.

I bogen giver den berømte forfatter anvisning på, hvordan vi kan bede.

Bogen indeholder en samling af bønner til flere forskellige tider i menneskelivet, f. eks. morgenbøn, aftenbøn, bøn i anfægtelse, bøn i lidelser osv. Jeg vil nok synes, at det er »tung« læsning, men givende læsning.

Højskolens hal bliver også et plus for foreningerne

Den løste de små foreningers træningsproblemer. Lidt om aktiviteterne i egnens nyeste idrætshal

Med byggeriet af hallen til Nr. Nissum Højskole fik foreningerne øst for Lemvig løst de træningsproblemer, som den stærkt overbelagte Limfjordshal ikke kunne klare. – Og hvad sker der så i højskolens hal?

Om dagen bruges den af seminariet, højskolen og kommuneskolen, og er så om aftenen til rådighed for foreningerne efter følgende plan:

Mandag: Gudum KFUM og K's Idræt, håndbold. Tirsdag: Nr. Nissum Gymnastikforening, badminton. Onsdag: Fabjerg KFUM og K's Idræt, håndbold og idrætsforeningen Hellas, volleyball. Torsdag: Nr. Nissum KFUM og K's Idræt, håndbold. Fredag: Nr. Nissum Gymnastikforening, indendørs fodbold.

Desuden holder KFUM og K's Idrætsforbund enkelte stævner i hallen i løbet af vinteren.

Fabjerg KFUM og K's idrætsafdeling har et medlemstal på ca. 50, og formand er Ib Bjerg, Fabjerg. Foreningen dyrker håndbold og fodbold både sommer og vinter. Her i vintersæsonen deltager man med fire hold i KFUM-turneringen i håndbold. Det er puslingedrenge, serie 3 damer, serie 1 og serie 3 herrer. Desuden deltager man i JHF's turnering med et serie 3 herrer.

Træningen for senior ledes af Kurt Nielsen, Nr. Nissum, medens Kenneth Nielsen, Fabjerg, leder drengenes træning. Denne foregår i Fabjerg Skole. Om sommeren deltager man med 4–5 børnehold i KFUM-turneringen og ville også gerne, om man kunne have skaffet træningsmuligheder for disse om vinteren.

KFUM og K's idrætsafdeling i Gudum har

et medlemstal på ca. 90. Formand er Johannes Rahbech, Gudum.

Man dyrker flere idrætsgrene om vinteren, håndbold, indendørs fodbold, badminton og påtænker at starte med volleyball i vinter.

I KFUM-håndboldturneringen deltager man kun med seniorhold, serie 3 og 4 herrer samt serie 3 damer. Desuden deltager man i JHF's turnering med et serie 4 herrehold.

Foreningen har ingen leder af håndboldtræningen. Badminton og volleyball spilles i Gudum Skole. Man har ingen hold tilmeldt til indendørs fodboldturnering, men deltager i forskellige stævner.

Den forening, der har flest hold med i turneringen, er Nr. Nissum KFUM og K's idrætsafdeling, hvis formand er Vagn Nørby.

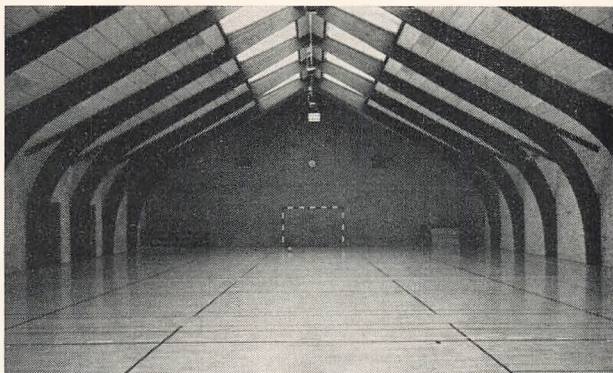
Man deltager i KFUM's håndboldturnering med ni hold, to puslinge piger, to puslinge drenge, et pigehold, et drengehold, et junior damehold, serie 2 damer og serie 3 herrer. Yderligere deltager man i JHF's turnering med et serie 4 damer.

Træningen af de mange hold klares af flere. Lis Karlsen og Birgit Nielsen træner pigerne, Knud Sønderriis puslinge drenge, Karsten Kristiansen drenge, Palle Holsting juniordamer. Senior damer trænes af Jørgen Kjær og senior herrer af Niels Kvist.

Foreningen har et medlemstal på ca. 80 og dyrker også lidt indendørs fodbold.

Nr. Nissum Gymnastikforening dyrker indendørs fodbold og badminton i hallen. Desuden har man gymnastik, seks hold, og de træner i skolens gymnastiksal.

Idrætsforeningen Hellas, Seminariet, har volleyballtræning i hallen.

Nr. Nissum Højskole har også selv håndbold på programmet og deltager i KFUM-turneringen med fire hold, junior damer, junior herrer, serie 3 damer og serie 2 herrer.

Hver lørdag formiddag er forbeholdt børnene. Da har gymnastikforeningerne indendørs fodbold og KFUM håndbold, og da er størstedelen af børnene i Nr. Nissum samlet i hallen.

– Hvordan er forholdene?

– Vi er meget tilfredse med forholdene på højskolen, siger Ib Bjerg. Vi har fået næsten den træningstid, vi ønskede, gode forhold for både omklædning og træning. Mangler vi et hold til en træningskamp, er højskolen altid villig til at stille med et hold. I det hele taget er højskolens personale os altid behjælpelig, hvis vi har små problemer, som de kan hjælpe os med.

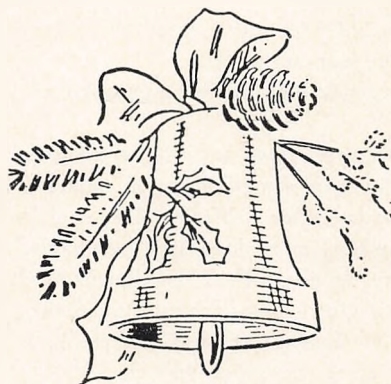
Thomas Mogensen, forstander for højskolen: Jeg er glad for, at vi har kunnet hjælpe de små foreninger her omkring med træningsmuligheder, og jeg synes, vi har et godt samarbejde. De forskellige foreninger bringer lige som et frisk pust ind i skolearbejdet til eleverne.

Men den ting, jeg har størst glæde af rent personligt, er lørdag formiddag, hvor vi har

børnene her fra Nr. Nissum til fodbold og håndbold. Det er et stort plus for et sogn med en hal, hvor man kan samle børnene på den måde, som det sker her i Nr. Nissum. Der er et godt samarbejde mellem KFUM's Idræt og gymnastikforeningen om dette arbejde. Jeg kunne ønske, at alle skoler havde sådan en hal for børnene alene.

G. H. K.

(Fra »Lemvig Folkeblad«)

Vi er tidens børn

Børnene og ungdommen er – og har altid været – præget af den tid, de lever i og påvirkes af. Nutidens unge er ingen undtagelse. Påvirkningen giver sig udslag på mange måder, og vi er som forældre, skolefolk, voksne – alle ansvarshavende heri, og må derfor også tage vore standpunkter, når de spørger os – og begrunde vort svar – også når det er et NEJ.

En skoles spørgsmålskasse indeholder spørgsmål af blandet art. Jeg ved, at flere spørgsmål går igen år efter år. Et af disse er – MODERNE DANS (stilles på alle skoler).

I år var man øjensynlig ikke tilfreds med mit svar – som jeg ellers syntes var ret klart i sin formulering. *Jeg ønsker ikke diskotek på skolen, der er åben for alle*, men kan heller ikke se noget syndigere i at svinge højre og venstre om (folkedans og sanglege) end at vrikke og svaje og udføre mærkelige bevægelser (moderne dans), bortset fra at førstnævnte virker mest tiltalende på mig. Som den jeg er, fremhævede jeg dansens tro følgesvende, hvor dans er et skalkeskjul for udskjelser.

Så kom spørgsmålet igen – formuleret til bestyrelsen. I lærerrådet blev vi hurtigt enige om at fremsende spørgsmålet til bestyrelsen, idet det jo er deres afgørelse, der tæller.

Spørgsmålet blev så behandlet på bestyrelsesmødet før repræsentantmødet og af selve repræsentantskabet.

Følgende blev skrevet i protokollen:

I *Bestyrelsesmødet*: En henvendelse fra elevrådet om tilladelse til moderne dans lørdag aften drøftedes. Der er delte meninger, men dog flest betænkeligheder ved at give tilladelsen. Pastor Godtkjær har (fordi han ikke kunne deltage i mødet) formuleret sine indvendinger i et brev til elevrådet. Iøvrigt talte man om hensynet til de svagere elever, til hjemmene og til folgerne.

II *Repræsentantskabet*: Spørgsmålet om moderne dans blev drøftet. Meningerne var delte. Der faldt flest udtalelser imod at give tilladelsen. På denne baggrund er bestyrelsen henholdende og nærmest stemt for afslag.

(Underskrevet af bestyrelsen)

Bilag I

FRA DE UTILFREDSE

Efter opholdet på skolen er vi gennem fornuftige diskussioner kommet til den konklusion, at der gøres for lidt for de unge på skolen.

Vi kommer hermed med det forslag, at der eventuelt blev oprettet et diskotek, f. eks. hver lørdag aften, i et af lokalerne. Dans er jo ingen synd selv for missionen.

Der skal selvfølgelig betales entré, og de indkomne penge kan vi snart finde en udvej for at bruge, eventuelt til lokalitetsforbedringer i flere henseender.

Bilag II

Vi har lagt mærke til at alle de spørgsmål, vi lægger i spørgsmålskassen, bliver der svaret nej på, undtagen hvis det drejer sig om modernisering på værelser o. l.

Hvorfor kan der overhovedet ikke rokkes ved de gamle love og regler? Som vi jo alle ved, forandrer tiderne sig. Og hvad med dansen? Hør her; hvad med en frivillig dansetime en gang om ugen og evt. lørdag aften, der vil nemlig blive mange flere her på skolen i weekend'erne i så fald.

Når folk kommer ud og morer sig, som næsten alle gør, har vi lagt mærke til, at de, der ikke kan danse, sidder og drikker ved bordene og laver stort haløj (det man læser om i aviserne), mens de, der kan danse, får lov at more sig på dansegulvet. Synes I ikke, det er lidt forkert at forbyde dansen, hvor der ikke kan fås spiritus, så man er tvunget til at tage på restaurationer, hvor der er spiritus og dans sammen. Håber, I vil tænke dybere over det og evt. vise bestyrelsen sedlen!

Angående hitparaden tirsdag aften!

Her er en liste over dem, der ønsker eller ikke har noget imod at arbejdstimen bliver flyttet til kl. 20,00. Eller også dæmpet musik den første halve time for dem, der gerne vil høre det.

f. elevrådet
Alie Kristensen.

Ovennævnte skrivelse er d. d. afleveret af et godt og fornuftigt elevråd. Lærerrådet har vedtaget på sit møde i dag, at brevet i sin fulde ordlyd sendes til bestyrelsen – og vi beder om sagens behandling på bestyrelsesmødet d. 21. ds.

Vi mener, at bestyrelsen, evt. repræsentantskabet, har det afgørende ord.

Venlig hilsen.

Lærerrådet / v. *Ths. M.*

Bilag III

KÆRE ELEVRÅD!

Hvad i alverden er det for steder, I tager hen og »morer« jer, når folk sidder og drikker ved bordene? Hvis det er at more sig, så må jeg blankt indrømme, at jeg aldrig har prøvet det! Vil I gerne danse, så foreslår jeg, at I spørger jeres forældre, om I må tage nogle kammerater med hjem, og så kan I have det hyggeligt dér.

Principielt mener jeg ikke, der er forskel på dans, folkedans og sanglege. Det afhænger ganske af deltagernes indstilling til det andet køn og af, hvem der er toneangivende. Men det er mit bestemte indtryk, at der er højere luft over sanglege end forsamlingshusdans. Dans har en tilbøjelighed til at trække eder og sjofel snak med sig.

Hvis nu bestyrelsen siger »Ja« til dans, så vil I næste gang spørge: »Hvorfor må vi ikke drikke en enkelt øl, når vi hygger os på værelserne? Synes I ikke, det er bedre, at vi drikker øl på skolen end uden for skolen?« Hvis bestyrelsen så igen vil være »rar og med på noderne og forstående over for de nye tider«, så giver den selvfølgelig lov til det også. Og straks vil I have lov til at spille kort osv. osv., og så er det ikke mere

Nr. Nissum Høj- & Efterskole. Derfor er mit personlige svar et afgjort NEJ. Vil man alle disse ting, så må man søge til de skoler, der har det på programmet.

Som bestyrelse og skole har vi ansvar over for jer og jeres forældre. I vidste på forhånd, hvordan denne skole er. Og det var vel netop derfor, I søgte den. Så må vi heller ikke svigte jer ved at lave den om.

(Jeg kan ikke være med til næste bestyrelsesmøde; derfor dette brev.)

Venlig hilsen
Ingv. O. Godtkejar.

Møborg, den 14. september 1973.

Jeg håber hermed at have udført min pligt – og fægtet med åben pande – som vi synger om.

Ths. M.

OM POLITIK

Det rene guld er for blødt til at kunne bruges som gangbar mønt. Det må være tilsat mindre ædelt metal, først da får det hårdhed og modstandskraft nok.

Sådan er det også med ledende politikere. Selv de bedste iblandt dem kan ikke være lavet af det pure guld, og hos flertallet er guldindholdet nok for ringe en del.

(Citat efter den fhv. norske statsminister Sigurd Ibsen)

ALLE BØR LÆSE DETTE!

Højskolen begynder nyt kursus 6. januar 1974.
Brug juletiden til at være skolens medarbejder.
Program og oplysninger sendes gerne.

VINTERFERIEKURSER

er åbne for alle – og vi venter mange.
Hvis du ikke selv kan komme – send da bud til andre.
Program sendes gerne.

☆ Højskolepost

Vore møder

27. december: Nr. Lem. P. J.
29. december: Hjerm. P. J.
22. januar: Spøttrup. Ths. M.

Til højskoleholdet 1958-59

Hermed forsøges vandremappen »Giv aldrig tabt« startet igen. Alle, som vil være med, kan skrive til

Vagn Andersen, Ll. Kirkegård,
Flynder, 7660 Bækmarksbro,
eller ringe til (07) 88 13 72
senest 1. januar 1974

Til holdet sommeren 1966

Birthe Köhlert beder mig gennem bladet eftersøge vandremappen. – Ligeledes ønsker hun at komme i forbindelse med de af holdet, der ønsker at vandremappen skal fortsætte til fælles glæde.

Interesserede bedes henvende sig til
Birthe Köhlert,
Brøndbyvester Torv 86¹ th.,
2650 Hvidovre

»De sangglade« aug.-okt. 1969

Bodil efterlyser stadig de sangglade stemmer. Giv hende et lille fløjt – eller stort – inden nytår. – Se forrige blad.

Bryllup

Lørdag den 15. december viedes i Skive kirke Gerda Jacobsen (1973) til Birger Poulsen.

★ Adresseforandringer

- 67-68 Ruth Korshøj. – Fru Ruth Christensen,
Sorstilgårdsvej 56 st. mf., 8381 Mundel-
strup.
65-66 Villy Betzer, c/o Bent Mikkelsen,
Herrup, 7830 Vinderup.
1932 Anna Marie Nielsen, Strædet 1,
7441 Bording.

Elevkontingent!

GIRO 3 62 33: ELEVFORENINGEN

I sidste nummer af elevbladet kunne meddeles, at der var indkommet ca. kr. 4000,- i elevkontingent som svar på rykkerbrevene, og det var et godt resultat, og der er yderligere indkommet kr. 700,-. Alle, der endnu ikke har betalt, kan nå det, inden årsregnskabet slutter den 31. december. Men gør alvor af det NU!

Otto Grønbæk Poul Jeppesen

Udgivet af Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venneforening. – Redigeret af forstander Ths. Mogensen.

CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUER 26015

50 HR J KRISTENSEN
STÅTENS PÅ STUDIESAMLING
LÆRSK PARK ALLE 101
0100 KH Ø